

til at gøre det. Men jeg anbefaler dem alligevel til Bedtagelse, fordi de vise den rette Vej. Det er alligevel den Vej — det er jeg vis paa — som Flertallet af Befolkningen ønsker; at det danske Folketing skal gaa. Der er ingen Begejstring ude i Landet for at forøge de militære Udgifter; der stilles derimod huafviselige Krav til Folketinget om at faa Udgifterne satte ned. Flertallet her i Folketinget har nu denne Gang valgt at gaa en anden Vej; men jeg haaber, at den Tid skal komme — og jeg haaber, at den ikke skal være altfor langt borte — da der bliver en saa kraftig Stemning Landet over for, at vi paa de Punkter skulle nedad og ikke opad, at ogsaa Flertallet her i dette Ting skal bøje sig derfor.

J. K. Larsen: Jeg foranlediges til at forlange Ordet ved nogle Udtalelser fra den ærede Ordfører, hvori han anbefalede at stemme for Anskaffelsen af nogle Hingste til Udstationering her i Landet, for at vi selv kunde opdrætte vore Remonteheste. Jeg havde Vejlighed til for længere Tid siden at tale med en meget sagkyndig Autoritet paa dette Omraade — da det var privat, er jeg ikke berettiget til at angive, hvem det var — og han oplyste mig om, at man i Preussien havde eksperimenteret i temmelig stort Omfang paa dette Omraade, men Forsøget var fuldstændig mislykket, saa at det var høist ubetydelige Procent af de Heste, der bleve tillagte ved en saadan Foranstaltning, som virkelig vare brugbare til Armeen. Han ansaa det for at være u hensigtsmæssigt og ufornuftigt at prøve paa noget slikt her i Landet, hvor der kun er Brug for forholdsvis saa faa Heste. Og naar man dernæst ved, at hvad der fremkommer ved Halvblodsavl eller den Slags blandet Avl, er meget daarlige Dyr, som kunne gøre megen Skade i Landets Hesteavl, tror jeg, at det er fuldstændig paa sin Plads, ogsaa fra et landbrugsvenligt Standpunkt, her at fraraade denne Foranstaltning. Jeg tror, at vi i Virkeligheden staa os ved at anskaffe de Heste, vi ikke kunne faa her i Landet, fra Udlandet. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, da jeg, som sagt, har dem fra meget sagkyndig Side, og jeg haaber derfor, at Udvalget vil tage dette Spørgsmaal under fornødt Overvejelse til næste Behandling, da det vistnok trænger til at ses lidt nøjere efter.

Med Hensyn til de store Debatter, der ere førte, navnlig fra de to ærede foregaaende Taleres Side, om Militærvæsenet, skal jeg ikke inblade mig paa en detaljeret Smødegaaelse over for de Herrer. Men da jeg nu

har Ordet, vil jeg dog ikke unblade at gøre opmærksom paa en Ting, og det er, at jeg tror, at de Herrer se aldeles forfert paa Forholdet, eller rettere sagt vende Forholdet om. (Udbrydelse.) Jo, jeg skal straks godtgøre det. Den ærede Folketingsmand for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) talte om, at den 1ste April fik en Strømning Overhaand, som vilde have forøgede Militærbevillinger. Jeg kan ikke indse, at det ærede Medlem er berettiget til at udtale noget saadant, da de Mænd, som virkede for Forliget, netop derved bevirkede en Formindskelse af Militærudgifterne. Tværtimod, de Herrer, som stode paa det Standpunkt, at ville opretholde den provisoriske Tilstand, maatte absolut staa paa de forøgede Militærbevillinger; thi det kan dog ikke være uklart for nogen, at Resultatet deraf vilde være blevet, at der vilde gaa langt større Beløb til Militærudgifter. Dernæst vil jeg minde de Herrer om en lille historisk Syn, som deres ærede Parti har paa sin Samvittighed, og det er ganske kort sagt den, at det var den Wisnepolitik, som de Herrer vare inde paa i en Række af Aar, der havde fyldt Statskassen med de mange Penge, som mulliggjorde de provisoriske Befæstninger. Videre har jeg ikke at sige, men skal overlade Resten til den ærede Ordfører.

Krigsministeren (C. Thomsen):

Medens i de foregaaende Dage Forholdet har været det, at der lige over for de Afsnit af Finansloven, som da have været til Forhandling, har været Enighed inden for Udvalget, stiller Sagen sig jo anderledes her, idet Udvalget her har delt sig i ikke mindre end fire Mindretal, der atter have formeret sig i to større Grupper. Disse kunne adstilles paa den Maade, at de to Grupper, som have slaaet sig sammen og danne Mindretallet i Udvalget, nærmest maa siges at indtage et saadant Standpunkt, at de ved deres Udtalelser og Forslag til Medsættelser have villet betegne deres Utilfredshed med de Forhandlinger, som bleve førte i Fjor, og med det Resultat, som disse førte til, og derfor ikke ønskede ved Forhandlingen om denne Finanslov at godkende det, men ønskede at kunne staa frit over for Fremtiden, hvorimod de to Mindretal, der tilsammen udgøre Flertallet i Udvalget, have stillet sig paa det Standpunkt, at de have erkendt, at det Udgangspunkt, der kunde tages, var den Situation, som blev skabt i Foraaret, og at man — naar der for øvrigt skulde være Haab om at naa til at fæstne en normal Udvikling — maatte bevare dette Udgangspunkt og regne i saa Henseende med, hvad